

Лист излази према потреби

Рукописи, претплате и све што се тиче листа, упућује се на адресу: „Glas Tzernogortza“ Neuilly-s-Seine, 9, rue Ancelle.

Рукописи се не враћају. Неплаћена писма се не примају.

Цена је листу за Француску: на годину 6 франка, на пола године 3 франка, а за све остале земље: на годину 12 фр., на пола године 6 фр.

Поштом број 10 сантима.

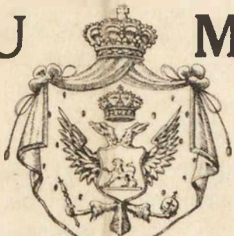
ГЛАС ЦРНОГОРЦА

LA VOIX DU MONTÉNÉGRIN

Journal officiel du Royaume de Monténégro

GLAS TZERNOGORTZA

(La Voix du Monténégrin), paraissant actuellement à Neuilly-sur-Seine, suivant les exigences du service.

ON S'ABONNE AU BUREAU DU JOURNAL :
9, Rue Ancelle, Neuilly-s-Seine

Prix de l'abonnement pour la France
un an : 6 fr. — six mois : 3 fr.
Pour l'Étranger : un an : 12 fr. — six mois : 6 fr.

Огласи се плаћају:

Први пут, за сваку ријеч или број, петитивно, по 10 сантима: (за огласе, из истих слова, мање од 50 ријечи, плаћа се 2 франка). — За свако понављање огласа плаћа се половина те цене.

За ријечи, шаре или празнине, које заузимају простор једног, двају или више петитивних редова, плаћа се према том колики простор заузимају: сваки заузимани ред рачуна се као 8 ријечи.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВЈЕСТИ

— Њ. Кр. Височанство Њагњина Ксенија, која је неко вријеме пробавила у Арканону, на француском приморју, вратила се у петак 21. априла (4. маја) у Неји.

Неји код Париза, Бурђевдан 1917.

Његово Величанство Краљ Господар изволио је у суботу 15. (28.) априла примити у аудијенцију угледног руског публицисту г. Е. Брут-а потпредседника Савеза стране штампе у Паризу, генералног секретара Савеза руске штампе, дописника московског листа „Утро Ресјеи“. Данас, на Бурђевдан, пишиће у великоме руском листу његов допис, који нам је г. дописник с пуно колегијалне љубавности ставио на расположење да га нетога дана објавимо и у „Гласу Црногорца“.

Јутрос сам имао част бити примљен од Његова Величанства црногорског Краља Николе. Крај свих топлих догађаја које је имао у томе вријеме да поднесе, он још увијек лако носи својих 77 година и показује изванредну свјезину интелигенције.

Стари Краљ Црне Горе примио ме је у дворцу у Неји код Париза. Примајући ме, показао је ону познату своју пријатну једноставност којом од увијек задобија свакога странца. Чим је сазнао да се у његову дому налази представник руске штампе, на његову лицу се показала особита радост и задовољство.

У току разговора који сам имао част водити с Његовим Величанством, рекао ми је Краљ:

Најновије промјене у Русији неће ни најмање утијецати на љубав и оданост коју ја и Црногорци осјећамо према Русији као према мајци. Та љубав и оданост Црне Горе према Русији, и обратно, љубав и наклоност Русије према Црној Гори, — то нијесу творевине једне или више особа, нити су творевине једне или двију генерација. Него је то творевина којој су темељ прије више по дејесити година положили Петар Велики и оснивач Миџа Долин, Данило I, творевина је то и плод оних заједничких напора које су њиховима за слободу водиле Русија и Црна Гора, највећи и најмањи члан Словенске Заједнице, за слободу не само Словена но свих балканских народа.

Та заједничка стожетна борба Русија и Црногораца створила је у нама народа менталитет коме у сржним лежи неограничена оданост и љубав према Русији, а тај се менталитет ничим и никад измијеними неће.

Често вјерујем да ће Русија побједоносно изићи из овога рата, крај стијех тешкоћа у којима се моментано налази, и да ће извојевати и остварити свој вјековни програм, а тај је, извести ослобођење и независност свих словенских народа. Од тога свих вјековног програма, нова Русија нити хоће, нити смиче, нити може одступити. А то би најмање могло бити сада, — сад кад се за исту идеју боре не само Руси, него су се за њу залажени и најславнији и најма-

ментнији народи Старога и Новог Савеза. Никада још Словенство није сјајнији тријумф славило по данас; на зар би било могуће да мајка и покровитељка Словенства не заузме прво мјесто у том тријумфу! Не, никада!

Стога и вјерујем да ће се тешкоће, у којима се Русија моментано налази, да ће се замке и интриге, у које би ју могли димати жељели заплетити, развити о чисту вољу, и неизмјерно родољубље и пожртвованост племените руске душе, јер само у томе лежи спас Русији и свему великом Словенству.

Као данас једини Маршал Русије, као једини одан и искрен, и негда једини пријатељ Русије, то ја из дубине своје словенске душе желим.

Прије по сам се опростио, изразио сам Његову Величанству у име листа који заступа, и који спада међу огромну већину слободне штампе у новој Русији, моју искрену жељу да великога демократског владара и омет угледамо у средини његова љубљенога народа, у слободној и од туђина независној његовој отаџбини, омет крунисаној славом коју је заслужила за ових пет година ратовања, пати и великих жртава. Изразио сам Краљу Црне Горе и то увијек да ће нова Русија, коју је створио узвишени принцип слободе, знати не само обезбједити слободу малих народа, већ да ће се истакнути као бранилац њихових права и њихових легитимних аспирација у организацији будуће Европе.

ХИЉАДА ДАНА

Ових дана у француској штампи забиљежен је риједан јубилеј: хиљаду дана откако се заратило.

Навршило се хиљаду дана крваве борбе и ратовања, хиљаду дана напора и самоодрицања, хиљаду дана мука и несаница.

Ових хиљаду дана крвавим ће словима бити записано на златним страницама Историје.

На жртвеник оште ствари прилагали су жртве велики и мали. Тешке су то жртве и драгоцјене!

На тај жртвеник и Црна Гора приложила је све што јој је било најдраже: приложила је све што је имала — приложила је саму себе.

Велики Рат за ових хиљаду дана прогутао је много жртава. Оне нијесу ни прве ни потоне. Но се још прилажу и још ће се прилагати.

Али на жртве се не гледа, јер се пред очима има узвишени циљ који нас води остварењу наших националних идеала, ради којих је Црна Гора прва последије Косова барјак на Балкану развила, ради којих се преко пет вјекова борила и ради којих је и у Велики Рат ступила.

Поводом прве годишњице од напада Аустроугарске на Србију, „Глас Црногорца“ је дошло на овом мјесту детаље о односима Србије и Црне Горе у оним критичним моментима кад се не могамо знати да ће се Европа онако брзо запаљити, који детаљи нијесу у „Пла-

вој Књазиг“ Србије објављени:

11. (24.) јула 1914. предсједник Мин. Савјета Краљевине Србије г. Никола Пашић тражи мишљење Црне Горе о одговору на аустро-ску ноту, а Црна Гора одговара:

Тешко је ријешити каква одговор да се даде Аустроји. Наше би мишљење било да се у свему последицај савјети Русије. У сваком случају, Црној Гори је и сада, као и вазда, зло и добро заједно са Србијом. Њена судбина и наша је.

Нетога дана пита г. Пашић:

— Да ли Србија може рачунати на братску и неограничену помоћ Црне Горе у случају са Аустроугарском.

На то је још нетога дана одговорено:

Србија може рачунати на братску и неограничену помоћ Црне Горе како у овом судбонисном часу по српски народ, тако и у сваком другом.

Сјутрадан, 12. (25.) јула, пошто је већ бјеше нао одговор Србије, који није задовољно Аустроугарску, Престолонаследник Александар телеграфски захваљује своме Дједу, Краљу Николи, „што се Црна Гора солидарисала са Србијом у одбрани српског народа“.

Краљ Никола нетога дана свом Унуку одговара:

Моји Црногорци су већ спремни на жртве да заштити и одбрани наше народне независности.

То се одиграло прве упуцају и више дана... И после тога наставило се хиљаду дана крвавих и напорних, пуних мука и некућења, када се на жртвеник оште ствари и зајетне мисли прилагало све што се имало.

Од нашег постанка загријевала нас је само једна узвишена мисао, та нас и сад загријева. Она нам је била звијезда водила кроз ова тешка некућења у хиљаду крвавих дана Великог Рата, па ће бити и од сада: да се мора зајетна мисао нашег народа остварити и да ће све жртве и напори бити крунисан плодом.

ВЈЕСТИ И НОВОСТИ

ПОСЉЕДЊЕ НЕДЈЕЉЕ

16. (29.) априла — 23. априла (5. маја)

Бурђев дан. Као што пуним грудима жељно удињемо овај благ пролетни ваздух који навјешћује нов живот у природи, тако исто жељно читамо и добре вјести које нам стижу са разних страна великог ратишта, вјести које нам навјешћују ново прољеће у животу човјечанства. Од радости би човјек да запоје пјесму прољећу, Бурђеву дану, побједи и новом животу, али, тужан један осјећај нас облада, стегне груди и зауставља излив наше радости. Наша мисао лети данас, више данас по икад, к онима који су на дому тужни остали, онима који су у туђини заточени те који још жудније ишчекују дан и час да им гране сунце Слободе. Сви који

смо данас растурени и немилосрдно растављени, сјећамо се данас један другог. Не буди нас звоно наших црква и манастира; са Тађе цетинске не грми црногорски тон да поздравни Бурђев данак, — али има звук некога другог звона, звона које никоји непријатељ не може заплитити и одијети да из њега лије себи тонове, и звук тога звона је нечујан уху непријатељском, а тај звук ми сви у души данас јасно разабрамо. Тај тајан звон и глас сваки од нас осјећће јутрос кад свенити у цркви заустити тропарску пјесму данашњем светитељу: „Пљеснених ослободитељу и ниничих заштититељу“. У том тренутку сви ћемо, колико нас је год и гдје нас је год, душом осјетити онај нечујан глас и из наших срдаца ће небу полетјети усудна молитва: Свети Ђорђе, витеже међу светитељима, кољенопреклоно ти се молимо, услиши нашу молитву Српску и ослободи нас што прије. Призри на нас, ти који видиш у срца људска, погледај црногорског народа, погледај црногорског народа нашег, синове, пићери, унуке и цео дом његов, коме си од вазда покровитељ и светитељ. Је ли право, светитељу и правдољубче, да оловку несрећу и казну спосимо. Јесмо ли, и зар смо толико скривили да нам, док ми по туђини ходимо, нашу отаџбину безбожно газе војска бугарска и турска, шпанска и мађарска, ону нашу земљу коју смо ослободили, коју смо чували и бранили и у којој леже свете кости отаца наших, Смиљуј се и дај нам, што нам се по неправди отело. Упути правим путем, окријени и очелни војске наше, наше мајке Русије, витешке Француске и силе Британије и свих наших Савезника, — еда бисмо овај свијетли празник твој до године славили на домовима и у црквама нашим. Услиши молитву нашу, великомучениче Ђорђејче!

Одбор за помоћ заточеним Црногорцима. За вријеме одсуства Њ. В. Њагњина Ксеније, омет је управу у радници Одбора преузео Њ. В. Њагњина Вера. Право је задовољство сваком родољубу походити и видјети рад у племенитој овој установи гдје послови теку сваког дана својим редовним током. Читави зидови пакета, кутија разне робе, одједа и јестива чекају да се распореде, пакетирају, адресују и отирају. Цео тај заплетени експедициони и административни посао обавља управни одбор госпођа тихо, без сметње и без икаквога великог бирократског гломазног апарата, тако рећи, неонажено, нечујно. Свега један два окретна чиновника и помоћника су при руци госпођама које обављају своју дужност као повјерен им домазди, благо, с пуно нажње и оданости.

Саопштили смо да је до 2000 мањих пакети послано као ускршњи дар сваком заточеном Црногорцу за чију се год адресу и број могло знати. Таквих је петих

пакета опремљено и за Бурђевдан до 1000 комада, и у сваком је по 2 мараме, 2 кутије чаја, 2 кутије кафе и 3 кутије конзерви (млијеко, печена свињетина и пејензано месо).

Отпремање већих пакета, којих је досад отпремљено до 3000, заустављено је било за неко вријеме, јер је била наступила нека сметња у набављању блуза из Енглеске. Сад је та сметња отклоњена и отпремање ће се редовно наставити. Одбор је у последње вријеме добио велик број нових адреса, те ће на сваку и од тих адреса бити упућена нека пошиљка као и на оне већ познате адресе.

Претпоставити је да ће кроз кратко вријеме сва наша драга браћа, која трају дуге дане у непријатељској туђини, бити обрадована пошиљкама овог Одбора.

Рад нашега Црвенога Крста у Швајцарској. Припрема Управна добротворнога Друштва Црногорскога Црвеног Крста у Паризу установила је почетком нове године засебан Одбор у Швајцарској, коме је сједиште у Женеви (Croix Roige Monténégre, Genève, rue Candolle 15). Предејиник је Одбору г. Симо Марин, народни посланик из Коларина, а чланови су г. г. Љубо Ђинић, шеф филиале Црногорске Банке у Подгорици, Никола Кисељевић, трговац са Цетиња, Љубомир Радовић, трговац из Никшића, Васил Поповић, кандидат медецине из Берања, и Андрија Праља, студент женевског универзитета.

Одбор је досада дознао да су у 21 заточеничком логору смјештени Црногорци које су аустроугарске власти одведе из Црне Горе. Могуће је да се Црногорца налази још и у којем другом логору, али се о тијема није до данас могао ништа поуздано дознати.

У тај 21 логор отпремљено је до сада Одбор Црногорскога Црвеног Крста из Женеве:

фебруара 1917. 2585 пакета
марта 6484 „
априла око 7000 „

За мај је добијена дозвола од надлежних власти за извоз из Швајц. 9000 пакета

У сваком од ових пакета који су тежики 5 килограма, шаље се сразмјерно и према оном што швајцарске власти допуштају да се извози из земље: хљеба, конзервираног ризота и меса, сардине, дувана и цигарашира.

Прираштај посланих пакета тумачи се тијем што увијек стижу нове адресе.

У једном од заробљеничких логора, у Нађ-међер, образовали су, као што се чује, сами заробљеници између себе свој Одбор, који ће најбоље знати коме што треба подијелити; пошиљкаци ће имати само да отпреме пошиљке, које ће заточеницима њихов одбор раздијелити. Тако су међу собом уредили и француски и италијански заточеници те су се, по угледу на њих, и наша браћа тако исто удесила.

Од интернираних уредно стижу Одбору у Женеву дописнице у којима примаоци потврђују пријем и захваљују на сјећању.

Одбор се добровољно ставља на расположење да посредује и обавља прениску између заточене наше браће, између оних на дому и избјеглих у слободне земље, — али разумије се, Одбор обраћа пажњу сваком на то, да своја писма и дописнице пишу тако, да данашње

строге војничке цензуре, кроз које свако писмо пролази, немају ништа замјерити.

На наведених чињеница види се да је женевски Одбор Црногорског Црвеног Крста не само своју дужност потпуно схватио, него да се и својски и родољубиво заузима да послужити свијем чим може да олакша тежак удес наше миле и драге браће. Нека му је и овдје изречена искрена захвалност на том патриотском раду.

Значајна ријеч Миљукова. На великом митингу који је Кадетска странка приредила у Петрограду, међу осталим говорницима узели су ријеч и Миљук, министар Спољних Послова, и Њекрасов, министар Саобраћаја.

„Одговорност за овај рат“ рекао је Миљук, „не сноси само кајзер, него и њемачка социјална демократија; било би дакле сувише смјело похујати се у такоу страну, и надати се да ће наша револуција изазвати револуцију и у Њемачкој. Само наши занесеници као што је Ленин, могу да се заносе некаквом „њемачком“ револуцијом.

Напомена Турска акудно унуре погледе пут социјалиста руских; Аустроугарска би такође била склона миру, али то не зависи само од нас; што се пак тиче Њемачке, она је још снажња, и то, само својом унутрашњом дисциплином. Она још не мисли мир за себе, али ту су други који нису мир за њу. Пребацује се Савезницима што неће да објаве шта је циљ овог рату; једини наш циљ јесте да побједимо, и то, да побједимо тако да овај рат буде уопште и неће се доћи до рата.“

Говорећи даље о унутрашњим приликама Русије, Миљук вели да је Привременој Влади циљ једини, то, да Русију доведе и припреми за Уставотворну Скупштину. „Да бисмо се ослободили пролазне ове кризе“, завршио је свој говор, „ваља нам вада имати на уму ону непролазну вјечну истину, да свака анархија убија сваку слободу“.

Министар Њекрасов, који је, по политичком свом начелу, социјалиста, у свом говору с гнушањем је одбио и саму помисао на то, да би Русија могла закључити засебан мир и да би руски народ изневијерио своје Савезнике.

Света Земља. На Рима јављају да је папа Бенедикт веома ожалостан вијестима које стижу из Свете Земље: римокатоличкој цркви до сада највјернији народи, Аустрија јужна Њемачка и Угарска помажу турске невијернике да Палестина и даље, на срамоту свега хришћанства, остане у рукама некрети. Говори се да је Папа шао цару аустроугарском, који носи од пређашњих папа даровану титулу „апостола јужна Њемачка и Угарска помажу турске невијернике да Палестина и даље, на срамоту свега хришћанства, остане у рукама некрети. Говори се да је Папа шао цару аустроугарском, који носи од пређашњих папа даровану титулу „апостола јужна Њемачка и Угарска помажу турске невијернике да Палестина и даље, на срамоту свега хришћанства, остане у рукама некрети. Говори се да је Папа шао цару аустроугарском, који носи од пређашњих папа даровану титулу „апостола јужна Њемачка и Угарска помажу турске невијернике да Палестина и даље, на срамоту свега хришћанства, остане у рукама некрети.“

Ово се вијести односе на то, што аустријски генерал Крес фон Кресингари командује турским војском код Јерусалима.

Кр. Посланство и Генерални Консулат у Паризу. Канцеларије овдашњег нашег Посланства и Генералног Консулата премјештене су из досадашњег стана (rue Saint-Honoré 213) у нов стан: rue des Mathurins 23.

Јефтановић на слободи. Сарајевски „Хрватски Дневник“ јавља, да је српски првак у Босни и Херцеговини

Елигорије Јефтановић пуштен на слободу, пошто је годину дана провео у затвору сарајевског окружног суда. Како је цензура избрисала остали дво биљенике, то се не види због чега је стари Јефтановић био осуђен.

Јужних Словена у Јужној Америци има до 50.000. Највише их има из Далмације, Трета и Петре.

У Аргентини их је до 20.000; већина се бави о земљорадњи и бродарству. Међу земљорадњацима има највише Црногораца. Тако је исто и у Уругвају и Парагвају. Југословени, настањени у Чиле, већином су трговци и индустријалци. У Боливији раде већином по рудницама. У Перу има рударских радника и трговаца. Међу овим Југословенима има врло имућних људи. У Аргентини постоје два велика бродарска друштва састављена од југословенског капитала. Исто тако има и неколико кућа које се баве извозом жити. У Чиле Југословени држе, поред великих радња, и десет рудника шалитре.

Југословени у Јужној Америци добро су организовани. Најважнији им је савез Народна Одбрана. Главно сједиште свију организација је у Валпараису, у Чиле, а мјесне организације по свима већим мјестима. Имају и три своја листа, један у Антофатасти, један у Пушта-Аренес и један у Буенос-Ајересу.

Пошто је Народна Одбрана све југословенске колоније окупила уједино, ради сад о том да их што чвршће склопи са Југословенима у Сјеверној Америци, којих је више од милиона.

Југословени у Јужној Америци врло су активни и знатно помажу опште ствари. Народна Одбрана трони на свој народни фонд 10.000 фр. мјесечно, а резервни фонд ње је близу пола милиона франка.

Југословени уважају углед и повјерење у осталих Словена и Савезника. Са руским и великим колонијима су у заједници, а са савезницима, енглеским и француским, су у врло добрим односима.

Хиндбург канцелар. На Хага јављају да из Њемачке стижу вијести да сви рекационарни политичари у Њемачкој раде о том да оборе канцелара Бетманна на његово мјесто. Ти политичари су мислили да војна доминација не би била изумишља тјером, би би мјесто Хиндбурга дошао шеф његовог генералног штаба Лудвиг — На тога излази да је по Њемачку данас најопаснији не фронт према енглеској, француској или руској војци, већ њен „унутрашњи“ фронт, јер на челу тога фронта хоће да постави свога главног војсковођу.

„**Наши**“ и „**ваши**“. Прича руски војник: „Кад су међу ъемачку војску у борбеној линији стигле вијести о промјенама у Русији, наменили су да међу нама изазову перде, те нам, врх својих шапчева, напишу крупним словима да смо из својих шапчева могли лијено прочитати: „Ваши министри — сви похашени“. На то смо им ми одговорили још крупнијим словима: „Министри, у Петрограду похашени, били су ваши министри; наши су сад дошли на њихова мјеста“.

Пожртвовност Енглеза. Енглеско министарство објављује губитке за потоњих пет мјесеца:

Новембра 1916: официра 956, војника 39711.
Децембра 1916: официра 953, војника 32498.
Јануара 1917: официра 1216, војника 16277.
Фебруара 1917: официра 1765, војника 28709.
Марта 1917: официра 4381, војника 31619.

Специјалан извјештај о губитцима током мјесеца марта:

Погинулих: 850 официра, 4605 војника.
Умрло од рана: 213 официра, 1991 војника.
Умрло од болести: 29 официра, 1014 војника.
Случајно погинуло: 8 официра, 62 војника.
Ударило се: 12 војника.
Раниених: 2898 официра, 22357 војника.
Постало их: 385 официра, 1700 војника.
Заробљено: 7 официра, 24 војника.

СЛУЖБЕНИ ОГЛАСИ

НА ЗНАЊЕ

У поштанској станици налазе се ове неподигнуте пошиљке:

Препоручена писма са адресом: Лазар Дедијер, Буро Татар, Буро

Мијовић, Марко Станишић, Видан Томен, Васо Липовина, Андрија Мрваљевић, Јефто Спасић.

Проста писма и дописнице:

Мило Р. Орландић, Симо Вуковић, Р. Јанковић за Радоша Р. Ракочевића, Митар М. Данчевић, Р. Раковић, Р. Ракочевић, Никола Томовић, Милош Ј. Поповић, Филип М. Јовићевић, Мико С. Јоветић, Илија Радуновић, Благога Т. Пешин, С. Гвозденовић за Јанка Станића, М. Павичић (пош. билац А. V. Rolier), Илија Пејовић, М. П. Текић, Лука М. Михаљевић, Ристо Ј. Лекић, Ристо П. Лекић, Драго Јарединић, Андрија Вукићевић, Михајло М. Бошковић, Ј. С. Земаи, Милосав Јовановић, Никола Павловић, Илија С. Пљепановић, Тришко Делета, Видан Симић (пош. Петар Симић), Саво Поповић (пош. Васил Константиновић), Милодраг Петровић, Нико Перацић, Шпиро Радоман (пош. Илија Радоман), Марко Кисељевић, Милош Спасојевић (пош. Војислав Спасојевић), Воја Мрваљевић (пош. Божидар Вуковић), Милан Степановић, Ристо Ковачевић, Душан Ратковић, Ј. Поповић, Саво Драговић, Милош Ивановић, Маришко Вуковић, Милан Драшковић, Буро Тичић, Михајло Пешин, Visotti Stefano, професор Перо Вучковић, Миладин Зељевић, Здравко Атанацковић, Јово Максимовић, Боја Бојевић, Богдан Поподић, Петар Марковић, Лазо Вуковић (три писма), Иво Тајковић.

Сви именовани могу лично примити своје пошиљке или послати адресе на ње им се спровести.

Из Поштанско-телеграфског Одељења кр. Министарства Грађевина. Број 689. — Неји код Париза 19. априла (2. маја) 1917.

ОГЛАС

19. јула 1916. у 11 часова прије подне умро је у марсељској болници Марко Радовић, стар 26 година, сељак, нежењен, родом из Паштровића, и сахрањен 21. јула 1916. год. на гробљу Св. Петра, carré 17, tranchée 14, parquet 13 (извод из протокола умрлих општине марсељске од 11. новембра 1916. г. Бр. регистра 6. Бр. а. 428).

Инвентар о заоставштини састављен је 26. јула 1916. Пета се састоји из покретности (рубље и халлине) вриједних апроксимативно 60 перпера, и готовине: динара 1150 (хиљаду сто педесет), лира италијанских 20 (двадесет) и франака француских 52 (педесет и два).

За куратора оставине постављен је г. Александар Рајваји са Цетиња, сада додијељен кр. пр. Генералном Консулату у Марсељу.

Позивају се сви који претендују на наслеђство било на основу закона или тестамена, да своје пријаве поднесу Генералном Консулату у Марсељу.

Позивају се и сви повјерници трајбине, којих је по закону дужна намирити заоставштина, односно наслеђници, да исте безодвлачно пријаве.

Поменути интересенти могу ставити сходне предлоге односно управе оставинске имовине и обезбјеђења њихових права.

Из канцеларије Министарства Правде, 25. априла 1917. Бр. 25-1917. Неји код Париза.

11. бр. Гласа Црногорца. Париз, 26. апр. (6. мај) 1917

Уредник, професор Перо Богдановић
Le Gérant: Edmond LUQUIN
Imprimerie Universelle, J. A. Cassagnol, directeur
48, Rue Claude-Veilleux, Paris (X^e)

СИТНИ ОГЛАСИ

Тражи брата: Стево П. Рајеновића, који се налази у Француску са својим сном Марком и сиповцем Марком П. Рајеновићем. Моли се свако ко би њихову адресу сазнао да је јави на адресу Vuk P. Radjenovich, P. off. Box 520, Butte Mont, U. S. A.